

ЛЮБОЎ — ГЭТА ДЗЕЯСЛОЎ

ЗА ІЛЬЮ ПЕРАЖЫВАЕМ УСЁЙ СЯМ'ЕЙ

— Тыповае ўяўленне, што жанчына мусіць займацца домам, а мужчына — зарабляць грошы. У вас гэта працуе?

І.: Наконт другой паловы не ведаю, а першая — добра ўсё робіць. Жанчына спраўляецца.

Т.: Мужчына таксама!

І.: Таня ўсё паспявае і ў доме, і з дзецьмі, і яшчэ займаецца ў опернай студыі. Мне пашчасціла.

— Як адчуваеце: вы супрацьлегласці альбо абое рабое?

Т.: Мы вельмі падобныя ў густак, у заўзятасці да музыкі, але па характары хутчэй супрацьлегласці. Ды так і не бывае, каб былі цалкам падобныя ці наадварот.

— Дзве творчыя асобы ў сям'і — гэта выпрабаванне ці здабытак для пары?

І.: Мы пазнаёмліся яшчэ ў музычным вучылішчы і разам яго заканчвалі. Так атрымалася, што я раней трапіў у тэатр, а ў гэты час у нас яраз з'явіўся Лука, таму Таня была з ім і не магла займацца кар'ерай. Бабулі і дзядулі, нашы таты і мамы з абодвух бакоў жывуць не ў Мінску. Адны ў Гомелі, а другія ўвогуле ў ЗША. Таму мы выходзім з дзетак самі. Таня яшчэ на той момант паралельна вучылася і ўладкоўвалася працаваць у тэатр памочнікам рэжысёра. Цяпер дзеці падрастаюць, і ў яе становіцца больш часу, каб развівацца прафесійна. Мы часам выступаем разам, у нас ёсць некалькі сумесных нумароў, удзельнічам з імі ў канцэртах і запрашаем на іх усіх ахвотных.

Т.: Зразумела, калі б два чалавекі ў сям'і ездзілі на гастролі, было б вельмі складана. У гэтым плане ў Ільі надзейны тыл. Ён з'язджае — я з дзецьмі. У мужа ёсць дом, дзе яго любяць і заўжды чакаюць.

— Расшэне аб удзеле ў праекце «Вялікая опера» вы прымалі разам?

І.: Таня — мой імпрэсарыя, агент, сакратар, піяр-менеджар. Пытанні, якія звязаныя з любога кшталту падачай заявак, арганізацыяй гастроляў, цалкам ляжаць на яе плячах. Увогуле гэта жонка мне паказала, што можна паўдзельнічаць. Я быў не супраць. Так атрымалася, што мяне адабралі і ў выніку заняў трэцяе месца сярод фіналістаў конкурсу.

Т.: Я толькі «за» і заўжды прасоўваю яго ў гэтым. Калі адчуваю, што ўдзел у конкурсе Ільі будзе карысны і цікавы, кажу яму. Калі ён выступаў у «Вялікай оперы», перажывалі ўсёй сям'ёй.

ПАМІЖ ЗМОРНАСЦЮ І АСАЛОДАЙ

— Колькі часу праводзіце з дзецьмі?

І.: Калі я дома, то заўжды з дзецьмі. На гастролях таксама стараемся быць разам. Апошні раз былі ў Італіі ў мінулым месяцы, падчас дадатковых канікул Лукі. Я выступаў, а Таццяна з дзеткамі прыехала на дзесьці дзён адпачыць і пабыць разам.

— Як у Мінску бавіце час?

Т.: Мы аматары схадзіць у лазню ўсёй сям'ёй. Дзеці любяць басейн, а мы з мужам саўну. Вечарыні не наведваем.

І.: У нядзелю абавязкова ходзім разам у царкву. Дзеткі — у нядзельную школу.

— Ілья, адпускаеце жонку, каб яна зрабіла штосьці выключна для сябе?

Т.: Адпускае, але мне самой не хочацца, бо цікава быць з дзецьмі. Вядома, хаджу раўняць валасы і рабіць манікюр. Але схадзіць з сяброўкамі ў кавярню — не.

І.: Чаму ж не пускаць? Пускаю. Адзін раз на год. (Смяюцца.) Памятаю, нядаўна яны хадзілі гуляць ра-

(Заканчэнне.

Пачатак на 1-й стар. «СГ»).

Фота Сяргея Нікановіча.

зам з сяброўкай. У мінулым годзе. Якраз і атрымліваецца, што раз на год.

Т.: Мужчынам цяжка заставацца з дзеткамі сам-насам.

— Дарэчы, Ілья, як вам гэта?

І.: Час ідзе марудней, а званкоў Тані робіцца больш. Мульцікі дапамагаюць, можна на машыне пакатаць. Пасля такога дня я пачынаю яшчэ больш цаніць той час, які жонка праводзіць з дзеткамі.

«Я сам выхаваны ў хрысціянскай сям'і і дакладна ведаю, што можна не дадаць чагосьці ў інтэлектуальным плане, але важна перадаць маральныя, духоўныя перакананні і каштоўнасці».

— А вам, Таццяна?

Т.: Аднойчы ў мяне забралі дзяцей на тыдзень, я засталася адна і не разумела, што трэба рабіць. Паўсюль парадак, чыста, не трэба прыбірацца няспынна.

І.: Да 8 Сакавіка анекдот. У маці запыталі, чаго б яна хацела? «Паляжаць у ванне... адна! З'есці цукерку з кавай... цэлую!» — адказвае яна. Гэта такі стан, калі знаходзішся паміж крайняй зморанасцю і асалодай адначасова. Сёння дзеці ўжо а шостае раніцы падняліся.

Т.: Лука падб'ягае і кажа: «У мяне для цябе важная навіна. Адна мая ноздра дыхае, а другая — не».

— Як прыдумалі такія цудоўныя імёны?

Т.: Мы хацелі незвычайнае, але і не надта адметнае імя. Абавязкова біблейскае. Сын Лука, што значыць «які нясе святло», і Алівія — «якая нясе мір». Мы верым, што імя ўздзейнічае на лёс чалавека.

— Як думаеце, здольнасць да творчасці закладваецца на генным узроўні ці ёй можна навучыць?

І.: Перш за ўсё, гэта мусіць быць прыроджаная здольнасць. Навучыць асобу самавыражэнню — гэта складана, бо яно павінна ісці знутры чалавека, гэткае неспатольнае прага. Мы аддалі Луку ў ліцэй пры Беларускай дзяржаўнай акадэміі музыкі, які калісьці скончылі самі. На харавое аддзяленне, якое скончыў я.

па ўсім свеце, чым праз працу дыпламатаў. Кожны дзень вазіць у ліцэй Луку каштуе мне лішнія паўгадзіны, але я раблю гэта, бо лічу, што там ён знаходзіцца сярод матываваных і ў будучым паспяхова дзядзея.

— А як можна выхаваць любоў да роднай зямлі?

І.: Толькі сваім прыкладам. Стаўленнем да бацькоў, да жонкі. Нават у тым, што ніколі не кідаеш смецце на падлогу. Толькі пасля ўжо даваць чытаць правільныя кнігі.

— І як ставіцца да жонкі?

І.: Любіць. Бо любоў — гэта не назоўнік, а дзеяслоў. Яна працягваецца ў штодзённых учынках, у дробязях. Пачуцці прыходзяць і сыходзяць. Важна тое абяцанне, якое даваў ля алтара, заўжды памятаць і выконваць. Дзеці гэта бачаць, назіраюць і пераймаюць. Так, канфлікты здараюцца, і ў маіх бацькоў яны былі, але я бачыў іх стаўленне адно да аднаго.

Т.: Згодна. Ніякія словы, калі яны ідуць у разрэз з учынкамі, не выхаваюць дзіця належным чынам.

— Вы прыхільнікі ранняга развіцця? З годзіка вучыць англійскую мову, напрыклад?

І.: Не. Усяму свой час.

Т.: Я не лічу, што той, хто гэтак робіць, не мае рацыі. Напрыклад, у нас так не атрымлівалася. Я вучылася, Ілья працаваў. Дзеці заўжды раслі з намі. Мне бабоўля казала, што самае лепшае — гэта калі дзіця бацьчы, што робіш ты. Гатуеш — пастаў побач на крэсла, чытаеш — пасадзі і гартай старонкі разам. Мы так і рабілі. Дзе б ні былі, дзеці ўсюды з намі, бо іх няма з кім пакінуць.

І.: Я сам выхаваны ў хрысціянскай сям'і і дакладна ведаю, што можна не дадаць чагосьці ў інтэлектуальным плане, але важна перадаць маральныя, духоўныя перакананні і каштоўнасці. І самае галоўнае — веру ў Бога. Добра, калі ёсць магчымасць аддаць дзіця на шахматы ці калі яно здольнае вучыць вершы Сяргея Ясеніна на памяць. Але быць добрым чалавекам — перадусім.

СНІЦЦА ДАРОГА ДА ВЯСКОВАЙ ХАТЫ

— Да вашай сям'і такі ўсплёск цікавасці пасля «Вялікай оперы»...

І.: Я быў вельмі здзіўлены, што ў нас людзі ўвогуле глядзяць гэту перадачу. Падб'ядзёрваючыя SMS, званкі ішлі з усёй Беларусі.

— На дзецяў адб'іваецца гэта папулярнасць?

І.: Насамрэч так. Лука гуляе ў анлайн-гульні на камп'ютары, дзе адзін шарык з'ядае іншы, і ён назваў свой шар «Ільей Сільчуковым». І кажа: «Астатнія чытаюць і думваюць, што гэта ты, тата, таму мяне не з'я-

даюць». І ён шчыра верыць, што ўсе ведаюць яго бацьку. У ліцэй яго прозвішча таксама на слыху, бо і я ж там вучыўся. З аднаго боку яму прасцей, бо ўсе ведаюць пра тату — опернага спевака, а з іншага — гэта накладвае на яго дадатковую адказнасць.

— Якія моманты вы хацелі б выдзяліць з сямейнага жыцця?

Т.: Мне хацелася б больш высыпацца. Бо пакуль Алівія маленькая, ночку даводзіцца прачынацца. А ў сем ужо трэба Луку збіраць у школу. А днём спаць не хочацца ды і няма калі.

І.: Я хацеў бы пазбавіцца ад лішняй вагі. На гастролях заўжды худзею, а пасля прыезджаю дадому, расслабляюся, пачынаю радавацца жыццю і зноў набіраю кілаграмы. А як да бабулі прыедзем — там боршч з грыбамі, смачныя аладкі, пірагі з макам ды з малачком...

«Што дасць расток, тое і будзем падтрымліваць. Мне не хочацца, каб сын браў вяршыні, якія не ўзяў я, любой цаной».

— Які ўспамін з дзяцінства хочацца перадаць дзеткам?

І.: У маёй бабулі ёсць хата ў вёсцы каля Бярэзінскага б'ясфернага запаведніка, адразу побач з сям'ёй — рака Бярэзіна. Я вельмі сумую ўзімку па гэтых мясцінах. Часам нават у сне бачу дарогу да вясковай хаты, адчуваю смак таго самага паветра, супрацьўленне рачной вады, калі плывеш... Там жа займаюся падводнай рыбалкай. У той вёсцы ёсць разбураны ў 1930-я гады касцёл. Я нядаўна расказаў яго ганак, некалькі прыступак, бо больш нічога не засталася. Зрабіў афіцыйны запыт у Нацыянальны гістарычны архіў, але, на жаль, у іх не захавалася ніякай дакументацыі. Бярэзінскі парафіяльны касцёл быў выключаны са спісаў помнікаў архітэктуры. «Вось сімвал твой, забыты краю родны!», як пісаў Максім Багдановіч.

У мяне ёсць мара аднавіць яго. Але гэта будзе каштаваць некалькі мільёнаў долараў. Я лічу, што выхаванне працягваецца і ў стаўленні да культурнай спадчыны, у шанаванні сваёй мінуўшчыны, аднаўленні створанага продкамі мураванага скарбу.

— Пра што марыце?

І.: Каб блізка былі побач. Тыя, каго любіш, не хварэлі. І каб не было вайны.

Т.: У цябе мары, як у пенсіянера! (Смяюцца.)

І.: Можа і так, але гэта надта актуальна сёння. Зычу, каб у кожнага беларуса гэтыя пажаданні збыліся.

Вераніка ПУСТАВІТ.

putavit@viazda.by

